

פרולוג

ושינגטון, ארצות הברית

הפריצה לא הייתה מתוכנמת. על פי האבטחה, היא פשוט לא הייתה. ולהעלים מידע זה קשה יותר מאשר לא ליצור אותו מלכתחילה. בראד צחק באירוניה כשחשב על כך, הגם שמצב רוחו היה רחוק מאוד מעליזות. הוא היה מתוח וחרד, על אף שניסה להעמיד פנים כאילו הוא אינו.

חווילתו הנאה של פרופסור אודמן טבלה בירק. זו הייתה התחלה טובה לכל פורץ מתחיל. המדען הקשיש לא ידע, שפריחה וירק טובים לחווה כפרית שלווה, לא לביתו של אדם שסומן למוות.

גם החיישנים שלו לא היו בנויים לרמת מיומנות גבוהה כשלו. הם יאותו רק כשחתול תועה יקפוץ מעבר לגדר. מקסימום כשחוליית פורצים מהזון הנחות תיכנס ברעש וצלצולים. היו שם כמה מאבטחים, כן, אבל לא משהו שהוא לא יכול להתמודד מולו.

הוא היה יחידי. זה היה טוב ורע באותה מידה, והוא היה מודע לכך. כל תא בגופו היה דרוך ונכון לפעולה. כל חמשת חושיו היו מכוונים להגיב במהירות הנדרשת.

חודשים של אימונים בתנאי שטח קשים, מפרכים ומשברי עצמות עמדו כעת לזכותו. וגם הלהט ההוא, הבוזר בעצמות, של אדם הנלחם על חייו.

ברשותו של הפורץ היה רק אקדח אחד, אבל היד האוחזת בו הייתה מיומנת להפליא. החליפה שלבש הייתה ישנה, מדגם שכמותו ניתן למצוא מאות חליפות זהות באחת מרשתות האופנה הזולות.

בראד צעד בשאננות של אדם היודע את אשר לפניו. המאבטחים הוכנעו לפני שידעו מי הבא מולם. הוא חדר מן הנהר בכוונה תחילה, מן הנקודה שמעולם לא הגיע ממנה אף אחד. תמיד אהב להיות מקורי. צעד אל תוך הבית כאחד היודע היטב את יתרונו: די היה במראה פניו לשלח את בעל הבית לעולם הבא.

"היי". הוא פרץ את הדלת בבעיטה עזה אחת, ניצב בפתח כשחיוך על פניו. הפרופסור, קשיש ממנו בשני עשורים וחצי, בהה בו בתדהמה. כשהבחין מיהו הבא, השתעל והשתנק. "בראד!" צרצר בצרידות.

"אני רואה שהשנים לא מתעתעות בכך", הרחיב בראד את חיוכו.

הפרופסור בהה בו בלא אומר. עיניו מפלבלות באימה.

"אפשר להיכנס?" החווה הפורץ בנימוס על משרדו של המדען.

"ב...בטח". הוא היה מעדיף לפגוש להקת אריות בסוואנה, אפילו את מלאך המוות. מלאך המוות ייקח רק את נפשו, אבל יותיר את זו של משפחתו לשלל.

"תודה. ידעתי שאפשר לסמוך על חבר ותיק שלא יסגיר אותי למבקשי נפשי". בראד שמר על נימוסיו כשנכנס אל החדר, והצביע על הכיסא היחיד. "שב. אני יכול לעמוד. בכל אופן, אני צעיר ממך דרמטית".

"מה אתה רוצה?" ניסה הפרופסור לשמור על כבודו.

"זאת השאלה, לא?" בראד הסתובב סביב המדען הקשיש כנמר סביב טרפו. בניגוד לנמר, שחושש שהטרף יימלט, ידע בראד שהפרופסור לא כשיר לבריחה. זו הייתה הסיבה שמיגן את עצמו. בית על גדות הנהר, חברת אבטחה טובה, גדרות תיל, כל מיני אביזרי קישוט שמיועדים להרחיק פורצים. אבל לא פורצים כמוהו.

הפרופסור שתק. עיניו התרוצצו בחרדה סביב החדר. השעון, שתקתק בשעמום מונוטוני, מנה את רגעיו האחרונים. בראד התקרב אליו בצעדים איטיים.

"אתה לא תוכל להרוג אותי ולברוח", ניסה הקשיש לאסוף את אומץ לבו.

"אה?" בראד העמיד פני מופתע. "למה לא?"

"מפני ש... יש לי כמה מאבטחים ש..."

"שגם הם מצאו את מותם בנסיבות מצערות", נענע בראד בראשו בעצב. "כעת זה רק אתה ואני והיא", הצביע על המכונה במרכז החדר.

"אני לא אתן לך את הנוסחה". זה לא היה רק הכבוד. הוא צריך להילחם בשביל המשפחה שלו, לא למען עצמו.

"אתה לא חייב", חשף בראד שיניים בחיוך. "אני גם לא צריך אותה, כמו שאתה מבין. אני כאן בשבילך. רק בשבילך".

המדען השתדל למשול בעצמו, הגם שברור היה לשניהם שהוא נושם את נשימותיו האחרונות. "מה אתה רוצה?"

"אתה לא באמת שואל את זה, נכון?" בראד התקרב אליו בעוד צעד בודד, המעגל הולך ומצטמצם. האקדח בידו לא יעשה את העבודה, הוא נועד להרתיע בלבד. יש לו דרכים הרבה יותר פשוטות.

"זה לא מה שאתה יודע", השתדל הפרופסור להישמע אמיץ. "אתה לא יודע הכל".

"ברור", הסכים בראד, "בשביל זה אני כאן. בשביל שתספר לי הכל. כל מה שאתה יודע".

"אני..." המדען התגמגם. החיים שלו זה לא סוף הסיפור. יש לו משפחה. ילדים נשואים, שני נכדים. הוא לא יכול להפקיר אותם. "לא..."

"את זה היית צריך לחשוב לפני שהתחלת עם המחקר הזה..." החווה הפורץ בעיניו על המכונה, "שלך. אני יודע שזה היה מפתה, אבל בכל זאת... תראה לאן הגעת. לאן הגענו".

המדען נסוג צעד אחורנית, דעתו של בראד, כך נראה, הוסחה אל המכונה הענקית. הוא ינסה לנצל את הסחת הדעת הרגעית הזו, הגם שהיא נלעגת. אודמן הצליח להתקרב אל שולחן העבודה שלו, אצבעותיו הצנומות, הקמוטות, סגרו על סכין ארוכה וחדה. בראד היה עסוק בהתבוננות במכונה.

המדען הקשיש הסתער על הפורץ, בידועו שאין לו מה להפסיד. הוא לא יצא חי

מן הפגישה הזו. לפחות יוודא שהעביר ביחד איתו את בראד לעולם הבא. בכך יציל את משפחתו מן הנקמה שתבוא ללא ספק.

בראד קלט את דמותו של המדען והסתובב בבת אחת. הסכין, שיועדה לגבו, החליקה ושרטה את כתפו לכל האורך, חדה ומשווננת. פרץ דם פרץ בבת אחת מן השריטה העמוקה, בראד איבד לשבריר רגע את עשתונותיו.

המדען הקשיש הלם בפניו בכל עוצמת יכולותיו.

בראד התעשת במהירות והלם באגרופו באפו של המדען, הנמוך ממנו בראש. האישה הרזה קרס על הרצפה בבת אחת, בלי שום מאמץ נוסף. בראד, שגחן לעברו, הבחין בנוק שחוללה מכת ידו החזקה לגופו הצנום והזקן של האישה.

"לא היית צריך..." לחש בארסיות, מתנשף, "לתקוף אותי ככה".

המדען לא ענה. עיניו היו פקוחות ומזוגגות. נשימתו חדלה.

בראד התנשם בכבדות. פרץ דם זלג מאפו ומשפתיו, כתוצאה מאגרופו של המדען, וחתך ארוך שיסע את כתפו לכל האורך. מחיר קטן לשלם.

הוא ניקה את השטח ביסודיות. משאיר רק את מה שהוא רוצה שישאר בשטח. יש דברים שרק הניסיון מלמד אותך. ניקוי זירת פשע הוא אחד מהם. כשחוקרי המז"פ ירססו את המעבדה בתערובת של לומינול ומי חמצן לזיהוי שרידי דם בזירת הפשע, הם ימצאו רק סימנים של ניקיון כבד, כזה שלא אומר כלום לחוקרים. את גופתו של המדען הותיר במקום בו נפלה. אם אפשר לפזר קצת רמזים מרתקים עבור חוקרי המז"פ, למה לא לעשות את זה?...

בראד יצא מהווילה והלך לאורך המדשאות, טיפס על אחד העצים וקפץ בתנופה אל מעבר לגדר התיל. החוקרים ירססו את הראיית בעצמם, חשב לעצמו בציניות. הוא לא צריך לדאוג לזה. אין אפשרות לזהות דנ"א אחרי בדיקת לומינול. לפעמים היה זורק גפרור אל שטח מסופג בדלק או בנוזין, נפט או שמן. כעת אין צורך בזה.

מזל.

הוא צלל למעמקי הנהר, ולאחר מספר רגעים יצא ממנו בדיוק בנקודה בה השאיר את האופנוע שלו, שהמתין לו מוסתר ונאמן. פתח את התא שתחת מושב האופנוע ושלף משם את מעיל האופנוענים שלו, באמצעותו הסתיר את כתם הדם שהתפשט על חולצתו. עלה על האופנוע, התניע והתרחק מן המקום בשעטה. כמו שהוא לבוש ונראה, אף אחד לא יחשוב שהוא זה שביצע את הרצח באחוזתו של הפרופסור אהוב

הקהל, אוהב האדם. האיש שתרם את חייו למדע, ששמו מוזכר ביראת כבוד בכל פקולטה לרפואה ברחבי העולם.

הכביש נמחק מתחת לגלגלי האופנוע, הוא התקרר במהירות אל הבית הקטן והצנוע שלו. החנה את הכלי הדו גלגלי, הסיר את הקסדה וטיפס במעלה המדרגות. פתח את הדלת ונכנס אל הבית כשהוא חולץ את נעליו תוך כדי ומניח אותן בזהירות בתוך שקית נייר חומה. אחר פשט את בגדיו והכניס אף אותם לשקית.

הוא נכנס אל המקלחת ושטף מכתפו את הדם שזלג בטיפות אדומות, גדולות, אל רצפת האמבטיה ומשם אל בור הניקוז. בעזרת מברשת שפשף בכוח את ציפורניו, מוחק כל בדל ראייה מן הדנ"א של הפרופסור על אצבעותיו.

אחר חבש את פצע הדקירה שלו, לבש פיג'מה מנוקדת בירוק, וגיחך כשדמיין את עצמו חובש מצנפת שינה תואמת.

בראד ירד במדרגות הבית אל החצר הקטנה כשבידו השקית ובתוכה בגדיו ונעליו. מאחורי הגדר החיה שהקיפה את החצר שלו הוא כמעט שלא נראה. בעזרת את חפירה יצר בור עמוק, לתוכו השליך את השקית. שפך מעט בנוזין, הצית אש והתבונן בלהבות הגובחות בתוך הבור, מלחכות ומכלות כל שריד דנ"א מגוף הפרופסור שנותר על בגדיו-שלו.

הבגדים והנעליים הפכו לערמת אפר. הוא כיסה את הבור באדמה, טשטש את סימני החפירה וטיפס חזרה במדרגות הבית, צונח על המיטה בלאות.

עיניו היו פקוחות כששכב על גבו ובהה בתקרה. הוא היה עייף, על אף החינוך הנוקשה שהעניק לגופו, אך לא הצליח להירדם. האדרנלין תסס עדיין בדמו.

איך מרגיש אדם אחרי שהרג אדם אחר?

תלוי כמה פעיל מצפונו.

בראד קם מן המיטה והתיישב על הכיסא. פתח את המחשב שלו, המנותק מכל רשת שהיא, והקליד את הנתונים הידועים לו.

עוד אחד בשרשרת. אחד משמעותי, אבל יש לו עוד עבודה לעשות.

הוא פיהק בעייפות והפעיל את הטלפון החכם שלו. הוא היה מספיק נבון כדי לא לקחת אותו לפעולה. כעת יוכל להפעיל אותו ללא חשש. הוא רוצה לראות כמה כותרות יתפוס מותו של המדען.

"רצח באחוזתו: פרופסור אודמן, ממבשרי הקדמה, מועמד לפרס נובל לרפואה, נמצא מת באחוזתו. הרוצח נמלט".

הוא קרא, ושפתיו התרחבו בחיוך קטן, ציני, לועג.

הרוצח נמלט.

זה מה שחשוב בסופו של דבר, לא?

1

בית החולים זיו, ישראל

"היי". אייל הצניח שני כרכי גמרא דקים של 'בלכתך בדרך' ליד גיסו. רוצה ללמוד משהו? "מכונת הדיאליזה, לידם, נראתה כמו מפלצת שלא מן העולם הזה. גידי ישב על הכורסה, שמוט, עפעפיו מורדים למחצה. הוא לא ענה.

"הלו!" הרים אייל את קולו.

גידי פקח עין אחת. "מה?"

"שאלתי", נופף אייל בכרך שבידו, "אם אתה רוצה ללמוד משהו".

"עזוב", אמר לו גידי, קולו מדוכדך ועצבני כאחד. "אני סחוט. גמור. קשה לי להתרכז".

"עיתון? לקרוא משהו?"

"הכל מטושטש לי".

"להקריא לך?"

"אין לי סבלנות".

אייל שלף מן הצידנית שלו תבנית פלסטיק ורודה. "על חשבון הברון", אמר,

משחרר מן התבנית קוביית קרח בצורת חלק של פאזל, תוצרת איקאה. "שמעת את זה? הממתק המועדף על חולי כליה".

"תתבדח עם החברים שלך". גידי ניסה לצבוע בזעף את קולו, ללא הצלחה יתרה. אייל תמיד הצליח להעיר בו ניצוץ חבוי.

"נו, אתה החבר", הושיט לו אייל את קוביית הקרח. גידי לא נטל אותה.

"אה, אתה בוחן כעת את כוח הסבל שלי?" חייך אייל. "רוצה לבדוק כמה זמן אני יכול להחזיק קוביית קרח בלי לשמוט אותה מעוצמת הקור?"

"באמת בוחנים דברים כאלו?" שמץ סקרנות ניצת בקול העמום. גיסו יודע בדיוק על איזה נקודות ללחוץ. 'בטח', חשב בתרעומת כלשהי, 'בשביל מה הוא למד כל כך הרבה, אם לא כדי לדעת מה יגרום לזולת לשתף איתך פעולה?...' "

"בין השאר". אייל, שלא היה שותף למחשבותיו של גיסו, הושיט לו את הקובייה בשלישית. "קח, תנסה".

גידי נטל את קוביית הקרח בהיסוס. "וואו, זה קפוא!"

"ברור קפוא. זה קרח, למה חיכית? " אייל גיחך. "הי, אל תזרוק כל כך מהר!" קרא, כשהבחין שאצבעותיו של גיסו הצעיר מתחילות להיפתח. "תאגר את עצמך. עוד שנייה. עוד שנייה. תחשוב על משהו אחר. תחשוב על משהו אחר. תחש... " הביט במבט נוזף בגיסו, ששמט את הקובייה וזו התנפצה בצליל בקיעה על הרצפה. "מה יגידו פה צוות המנקים?"

"עכשיו נראה אותך", החווה גידי בעיניו על התבנית. "תורך, המפקד".

אייל חילץ חלק נוסף של פאזל קפוא והחזיק בארשת פנים אדישה. גידי ספר דקה ושתיים. הבעת פניו של אייל לא השתנתה.

"וואו!" שרק גידי בהתפעלות אמיתית. "איך אתה עושה את זה?"

"קשה באימונים, קל בקרב", ענה גיסו בקלילות.

"לי כבר אין טעם בכל זה", אמר גידי בעצב דק. "בקרבי כבר לא אהיה".

"אתה יכול להיות בשמונה-מאתיים". ניחם אותו אייל. בלבו איחל עתיד אחר לילדיו. אפרת והוא דיברו על כך לא מעט.

"עזוב, לא מאמין", ענה גידי בקול מובס. "אני כבר התייאשתי".

אייל הביט בו ממושכות, נשך קלות את קצה שפתו כמתלבט אם לומר משהו. אחר נשען על מסעד הכיסא והחריש. רכס את הצידינית שלו, שמר על שתיקה. "מה?" שאל גידי בסקרנות. שתיקתו של אייל עוררה אותו והוא הזדקף וגרר את עצמו לחצי ישיבה.

"לא אמרתי כלום", הסתייג אייל.

"נכון, אבל חשבת משהו". עיניו ננעצו בתביעה בפניו של גיסו.

"כן", הודה אייל ברצון. "חשבתני".

"מה?" גידי היה סקרן.

"אתה באמת רוצה לשמוע?" בחן אותו אייל מכף רגל ועד ראש.

"בטח", ענה גידי, על אף שלבו פעם לרגע בחשש. זיכרון הגיס הקשוח, המאיים, שליווה אותו בקובה, עלה בו. המפקד חסר הפשרות, נטול הרחמים. האיש שלא האמין שזהו גיסו המשפחתי, הידידותי, החביב. אייל לא נהג בו בסלחנות כשחצו ביחד את יערות קובה, נמלטים על חייהם. נאבקים על חירותם.

"אתה מפונק".

גידי בהה בגיסו בפה פעור.

אייל השיב לו מבט רגוע. יציב.

"מה?! אחרי שנייה הוא התעשת.

"לחזור? אתה מפונק".

עיניו התכולות של גידי הפכו שני אגמים פגועים עד כלות. "למה?"

"כי אתה צריך לדעת להתמודד", הצביע אייל על מכונת הדיאליזה שלצדם, "ולא לשחק את הגוסס".

"אתה יודע מה זו דיאליזה???" רתח הצעיר מזעם, "ניסית את זה? אתה יודע איזו חולשה אתה מרגיש בסופה? איך ההרגשה כשאתה משתוקק לשתות ולא יכול? פעם חישבת כל לגימה? אף פעם לא עמדת בניסיון כזה!!!"

"זה נכון", אמר אייל בשלווה, "אבל אם אתה מניח לעצמך להתפרק כל כך מהר, אתה מפונק. תילחם. תתעקש. אל תוותר. תלמד. תעשה משהו. אתה לא חולה הכליות הראשון בעולם. החולים הם אנשים שמחים, מנהלים סדר יום מלא, לא

מתבכיינים כל היום כמוך. אל תהפוך את החיים שלך לשום דבר. אל תחיה כך שכל שעות היממה שלך יסתובבו רק סביב כליה חדשה וזהו זה."

"אבל זה מה שמעניין אותי וזהו זה!" הכעס הצית בגידי כוחות חדשים. תודה לאייל גם על זה... "כליה חדשה וזהו זה! כלום לא מעניין אותי חוץ מזה!"
 "אני בטוח שלא כל כך זהו זה", אמר אייל מדודות. "אני מניח שאתה מתעניין קצת בפוליטיקה..."

"לא מעניין!" הטיח גידי בנשיפה של חוסר סבלנות, על אף שבעבר קרא בהתלהבות כל גזיר עיתון פוליטי, תמך במפלגות מסוימות וסלד מאחרות, התווכח בלהט על כל מועמד והשתוקק לפגוש את נבחרי הציבור. "מי בכלל מתעניין בשטויות האלו? פוליטיקאים מתנהגים כמו ילדים קטנים בגן, רק שהם לא חמודים."

אייל צחק. "ומה עם עמיאל, אי שם בעולם?" הציץ בו בחיוך מתגרה. עמיאל היה גיסם המשותף, שאייל הצליח למלט מזרועות החוק הישראלי, ולהבריח לאנשהו בעולם.

"אתה..." החל גידי, נאנח וצוחק בו זמנית.

"מעצבן. כן. אני יודע. לא מעניין אותך?"

"כן", הודה גידי, "אתה תמיד תצא צודק, נכון? אבל מה אני יכול לעשות מכאן בקשר אליו?"

"בקשר אליו, כלום. אבל בקשר אליך, הרבה מאוד. אתה יכול לחיות את החיים". אייל הביט בו במבט חודר, מזכיר לו שוב, לרגע, את דמות המפקד מקובה. "לא לגרור אותם. אמא שלך שבורה ממך".

"היא שבורה ממני כי אני חולה", אמר גידי בכעס.

"לא נכון. כי אתה מתמסכן", התרכך אייל. "אני יודע שזה קשה, לא התכוונתי להמעיט מהקושי ואני מתנצל אם כך נשמע. באמת".

"רק בשביל לשמוע אותך מתנצל היה שווה", גיחך גידי. "לא משהו שאתה עושה בדרך כלל".

"אז אני אתנצל שוב". עיניו הירוקות של אייל התכווצו בחיוך, וגידי הרגיש שתחושות הזעם שגאו בו לפני רגע בתוכו, נמסות כשלג באביב. "מה שהתכוונתי לומר, שאין שום טעם לשבת וליילל על המצב הרפואי שלך. אתה צריך לראות איך אתה מתמודד עם זה".

"איך אתה היית מתמודד?" הוא הביט בו בסקרנות. אין להכחיש שהעריץ את הגיס שלו.

"אני לא יודע", הודה אייל, "לא ניסיתי את זה".

"כן... נשף גידי, "אתה מנוסה רק בפצעי ירי".

"מה שנכון", חייך אייל שוב. "כמה קליעים חטפתי במהלך חיי? לא זוכר... חמישה עשר? שמונה עשר? תן רגע לספור..."

גידי התבונן בו בעיניים מרותקות.

"יכולתי ליפול לרחמים עצמיים. לא היו חסרות לי סיבות". אייל דיבר ברצינות, כן לחלוטין. "חזרתי חצי גוסס מסוריה, מרוטש לגמרי. עברתי עינויים שאתה לא יכול לדמיין אותם אפילו. יכולתי ליפול לדיכאון ולא לצאת ממנו. אבל בחרתי להתגבר ולהמשיך הלאה. כאב הפציעות, פחד המוות, אפילו החרדות ממה שעברתי, כל אלו לא הרתיעו אותי כשסימנתי לי מטרה".

"טיל שיוט", מלמל גידי, מצטמרר לרגע כשדיבר גיסו על העינויים שעבר.

קמט הזעיף את מצחו של גיסו. "די, תפסיק עם זה". דמותו של זאב אבשלום, הרמס"ד לשעבר שהוא עצמו הביא לדין, קפצה מול עיניו. איפה הוא נמצא כעת? באיזה כלא סודי? הוא הרגיש מוזר עם העובדה שעזב הכל והניח לחוק לבצע את שלו. הוא והחוק אינם מיודדים בדרך כלל. הוא עבר הרבה עד שבחר להסגיר אותו. ראה שאינו מסוגל להתמודד עם אחזקתו, בין שלל המשימות שנאלץ לבצע.

"אייל?" רעות, חמותו, צנחה על הכיסא הסמוך כשהיא מותשת ובקבוק מים מינרליים בידה. "אתה משוחרר. סליחה על העיכוב. מה שלומך, גידי חמוד?"

"אני בן שמונה עשרה וחצי, אמא יקרה".

"אתה מרגיש טוב?" התעלמה רעות במופגן מן הציניות. "הכל בסדר איתך? אתה רוצה שאלך להביא לך קוביית קרח מהמקפיא? לקחת אחת כבר היום? איך היה איתו?" התנשפה עדיין, מעבירה את מבטה מבנה אל חתנה. "הוא מרגיש יותר טוב?" "הוא ירגיש יותר טוב", הדגיש אייל. "להתראות, גידי". הוא יצא מן החדר בצעד מהיר, כדרכו.

רעות עקבה אחריו במבטה. "מה היה כעת, בזמן היעדרי?" חקרה. "מה הוא אמר לך?" לא אמרה 'מה הוא כבר אמר לך' מטעמים חינוכיים. הילד לא צריך לדעת על חילוקי הדעות בינה לבין חתנה.

"חינך אותי קצת", חייך גידי.

"אויש", נשפה רעות, לא מצליחה להסתיר את מורת רוחה. "אתה צריך אמפתיה, לא חינוך".

"אייל חושב שזה היינו הך".

בנה בהה בנקודה בה נעלם גיסו, כשהחיוך נותר עדיין על פניו.

רעות חשבה, קצת בכעס, שאם יש לאייל השפעה כזו על בנה החולה, מן הראוי שיעשה איתה משהו. בהדגשה על משהו יעיל.

אייל יצא אל החניון, נכנס אל הרכב שלו ולחץ על הדיבורית כשהוא מתניע.

"איך היה איתו?" אפרת במתח, הוא שומע. ברקע ילל שילה. לבו נמס, כמו תמיד, כששמע את קולו של התינוק שלו.

"שימי אותו על רמקול", ביקש.

"מה? את מי?" היא לא הבינה.

"את שילה".

"אייל - הוא לא יודע לדבר".

"הוא בוכה", הבהיר אייל. "אני שומע אותו".

"כן, אבל אתה לא אמור ליהנות לשמוע את זה". אפרת הייתה עייפה. הוא שומע

את הבכי, היא חיה אותו. "איך היה עם גידי, לא ענית".

"לא טוב". אייל לקח את בקבוק המים המינרליים שלידו ופתח אותו. רגע של היסוס; לחולי כליה אין את המותרות הללו שבלגימה ארוכה של מים מרוויים. "הוא מפורק".

"ברור", הסכימה אפרת.

"שיחקתי אותה קשוח", הוא חייך בעוגמה. "רק כדי לעורר אותו קצת. אמרתי

לו שהוא צריך להתגבר ובלה-בלה. אבל ראיתי איך הוא נראה, זה לא... לא משהו שיוכל להימשך לאורך זמן".

"והנה אני רואה אותך חוצה גבולות כדי להשיג לו כליה לא חוקית... אמרה אפרת בנימה שניסתה להישמע נאנחת אבל הייתה מלאת גאווה. "אחרי שכל אלו שמסוגלים לתרום נבדקו ונמצאו לא מתאימים, ואלו שנמצאו מתאימים לא יכולים לתרום". אלו שהתאימו היו אמה, חולת הסוכרת, ואלישמע, בנם הקטן.

"בעיקרון את צודקת", אמר, מהורהר. הוא ברך ולגם מן המים ואחר כך סגר את הבקבוק, משליך אותו על המושב לידו. "אבל אני חושב שזה יותר מורכב בשבילי היום, להשיג משהו בדרך לא חוקית".

"למה?" נדרכה. אף פעם לא היה לו החוק מעצור. הוא נהג להשתעשע בעקיפת החוקים והכללים, בדרכים שהפחידו אותה בתחילה והיא התרגלה קצת יותר בהמשך. אם כי נדמה לה שלעולם לא תוכל להתרגל לגמרי.

"ראש השב"כ שאול לרנר, ואורי שבתאי, הרמס"ד היקר שלנו, החליטו לשים עלי עין", הסביר לה. "הבחנתי כמה פעמים בעוקבים שהם שלחו אחריי. אולי הם רוצים להגיע דרכי לעמיאל, הם עוד לא סיימו איתו. הם משערים שיש לי דרך כלשהי ליצור איתו קשר והם מנסים לזהות את הדרך הזו".

"ראית מעקבים ולא התנערת?" התפלאה, מכירה את אורחות חייו.

"כן", אמר נחרצות. "למה לי להתנער אם אני מזהה את העוקב? שיהיה לו לבריאות. אני לא מסתיר כעת, בימים אלו, שום דבר".

"אז יכול להיות שהם מאזינים לנו עכשיו?" חוסר שביעות רצון ברור בקולה.

"בהחלט", חייך, "והם שומעים גם שאין לי שום דבר להסתיר".

אפרת העוותה את פניה. אין מישהי שתשמח להיות נתונה לציתות מתמיד. "אז מה תעשה?"

"אמשיך להסיע מתנדבים לבדיקה אם הם מתאימים לתרומה", אמר באנחה. "אני חייב להכיר את המקום שלי כעת. בטח לשנה-שנתיים הקרובות".

"ומה בדיוק המקום ההוא? אסיר משוחרר בערבות?"

"אהמ... יותר כמו פורע חוק במעקב".

ושינגטון

"תתאר לי", ביקש הפסיכיאטר, "איך הוא היה נראה, הרוצח? מה הוא אמר לך? מה הוא עשה אחרי שהוא הרג אותך?"

"א-א-אני לא יודע..." גמגם פרופסור צ'רלס אודמן, חרדה איומה בולטת מכל תו בפניו, "אני לא ראיתי אותו. לא ראיתי אותו. הוא גם עוד לא הרג אותי, רק כמעט".

"לא ראית". הפסיכיאטר, פרופסור נהל, העביר את מבטו מפניו המבועתות של הקשיש אל פניו מלאות המצוקה של בנו. "ספר לי מה כן ראית. מה הרגשת כשהוא בא להרוג אותך".

"פרופסור, די כבר עם זה", הזעיף אודמן פנים. "אני מנחש שאתה פסיכיאטר. אני לא טיפש ובאותה מידה גם לא סכיופרן. אתה יודע שאני מועמד לפרס נובל לרפואה".

"אני יודע". שביב חיוך בעיניים, קלט המדען הקשיש.

"ואני גם יודע מה אתה חושב עכשיו", החזיר פרופסור אודמן מנה אחת אפיים לפסיכיאטר מולו. "אתה חושב על ג'ון נאש, נכון?"

"איך ידעת?" הפסיכיאטר לא הכחיש.

"ברור כשמש", גיחך פרופסור אודמן, על אף שהיה נרגז. "הוא היה זוכה פרס נובל למתמטיקה ובכל אופן סבל מסכיופרניה קשה. אתה משווה בין המקרים, נכון?"

פרופסור נהל שתק כהודאה.

פרופסור אודמן סבב אל בנו. "צ'אק".

"כן, אבא?" הבן מעריץ את אביו. לא קשה לראות את זה.

"בוא נלך הביתה", החלטיות בקולו. "איך לי מה לעשות כאן".

"אבא", הבן רכן לעבר אביו, ידו הונחה ברכות על כתפו. "אתה סובל מהמחשבות הללו על הרוצחים שעומדים להרוג אותך. אתה חי את זה כל הזמן. אתה חייב לעשות עם זה משהו!"

"אבל זה נכון! זה לא שאני מדמיין או משהו!" רגז הפרופסור, קצות שפמו רטטו כשדיבר. "אני אומר לך שאני יודע בוודאות שעומדים להרוג אותי!"

"אבל למה?" התחנן הבן. "אתה אדם מכובד, עוזר לאנושות כולה, השם שלך מוכר בכל מסדרונות האוניברסיטאות בתור זה שיביא לעולם בשורה שהוא מייחל לה כבר עשרות שנים..."

"תשאיר את כל המילים הפומפוזיות האלו לעיתונאים, צ'אקי", הפרופסור הקשיש רק התעצבן עוד יותר. "אתה ראית עלי פעם משהו משוגע?"

יותר משהו, חשב הבן ולא אמר מפאת כבודו של אביו. "לא".

"אז למה אתה חושב שהשתגעתי?!" תבע הפרופסור לדעת.

"דברים כאלו קורים, פרופסור אודמן", אמר פרופסור נהל. "המחשבות הללו, על הרוצחים שעומדים להרוג אותך, מטרידות אותך כבר הרבה זמן".

"מאז תחילת המחקר שלי", הודה אודמן בשפל קול. "המחקר החדש, אני מתכוון".
"זה מפריע לך לדבר הכי חשוב בחיים שלך", לחש לו בנו בשכנוע. "זה עוצר את המחקר שלך. זה עוצר את הקדמה. קח תרופה מתאימה והכל יהיה בסדר, למה אתה מתעקש?!"

"אני לא צריך ריספרידון או אולנואפין", גילה הקשיש בקיאות. "אני רק חושש לקבל את הכדור הלא נכון בזמן הלא נכון".

צ'אק שתק, פורש את שתי ידיו לעבר הפסיכיאטר, במחווה של כניעה לגורל מחד, ותחינת 'תעשה משהו' מאידך.

"אני יכול לדבר איתך בפרטיות?" הציע הפסיכיאטר לפרופסור אודמן. "נבקש מהבן שלך שיצא?"

"לא!" הפתיע אודמן. "אני פוחד שאולי גם אתה אחד מהשליחים 'שלהם', ששכנע את הבן שלי לגשת אליך כדי לתת לך הזדמנות להרוג אותי".

הפסיכיאטר לא היה מופתע. הקשיש שהוא רואה מולו, מבריק ככל שיהיה, אינו הראשון שהוא מכיר הסובל מסכיוזופרניה פרנואידיית מוכחת. רואה רוצחים בכל מקום. "אין בעיה. שיישאר. רק חשבתי שאולי הוא מפריע לך לדבר דברים שאינך רוצה שהוא ישמע". התעודות הרבות שתלו על הקיר הלבן מאחורי הפסיכיאטר, שיקפו את הניסיון, הידע והוותק של האיש היושב מעבר לשולחן.

"הוא יכול לשמוע מה שהוא רוצה", משך הקשיש בכתפיו. "אני לא מסתיר ממנו כלום". עיניו ריצדו לרגע.

"אז, פרופסור, תספר לי", אמר הפסיכיאטר בקול נעים, מנסה ליצור אמון, "למה אתה חושב על מוות מהרגע בו התחלת להתעסק בהדפסת איברים?"